

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/64/2014
Identifikačné číslo spisu:	4014200059
Dátum vydania rozhodnutia:	16.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4014200059.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: R. Y. K., nar. XX.XX.XXXX, s adresou W... L.. O. č. XX, XXX XX M. G., zast.: LEGATE, s.r.o., advokátska spoločnosť so sídlom Dvořákovo nábrežie č. 8/A, 811 02 Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29 augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 07. mája 2014 č. k. 11S/9/2014-52, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 07. mája 2014 č. k. 11S/9/2014-52 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná je povinná do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 83,88 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: 51371-2/2013-BA z 18. decembra 2013 (ďalej v rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' č. l. 10) žalovaná ako odvolací správny orgán podľa ustanovenia § 218 ods. 2 v spojení s § 179 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej v rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z. z.“) rozhodla tak, že odvolanie žalobcu zamietla a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Levice č.: 83/2013-LV-DGP z 02. októbra 2013 (ďalej v rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) o nepriznaní nároku na dávku garančného poistenia potvrdila s poukazom na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 103 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. žalobcom. Podľa § 179 ods. 1 písm. b) zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do pôsobnosti ústredia patrí rozhodovať v druhom stupni vo veciach, o ktorých rozhodovať

v prvom stupni patrí do pôsobnosti pobočky,

Podľa § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. v citovanom znení platí, že ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

2. V napadnutom rozhodnutí žalovaná zdôraznila najmä to, že prvostupňový orgán prostredníctvom svojho prvostupňového rozhodnutia konštatoval, že žalobca si u neho podal žiadosť o dávku garančného poistenia dňa 13.09.2013. Prostredníctvom žiadosti si uplatňoval neuspokojené nároky z pracovného pomeru u zamestnávateľa IDS SLOVMONT LEVICE, a.s., so sídlom v Bratislave (ďalej na účely rozsudku len „zamestnávateľ žalobcu“).

V žiadosti žalobca uviedol, že žiada o poskytnutie dávky garančného poistenia za tri mesiace z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich dňu skončenia pracovnoprávneho vzťahu. Neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu si uplatnil za mesiace máj 2013 a jún 2013.

3. Uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3K/7/2013-158 z 30.05.2013 bol vyhlásený konkurz na majetok zamestnávateľa žalobcu ako dlžníka. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.06.2013.

4. Pracovnoprávny vzťah žalobcu u jeho zamestnávateľa trval od 01.06.2003 do 30.06.2013. Jeho skončenie je doložené dohodou o skončení pracovného pomeru podľa § 60 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, ktoré žalobca ako zamestnanec a zamestnávateľ v zastúpení tou istou osobou podpísali dňa 31.05.2013. Dôvodom predmetnej dohody o skončení pracovného bolo zrušenie zamestnávateľa a vyhlásenie konkurzu.

V zmysle bodu I. pracovnej zmluvy, uzatvorenej medzi žalobcom a jeho zamestnávateľom bola pracovná pozícia žalobcu označená ako riaditeľ spoločnosti, pričom ako deň nástupu do práce je uvedený 01.06.2003.

5. Ďalej žalovaná konštatovala, že napriek skutočnosti, že v zmysle ustanovenia § 184 ods. 6 zák. č. 461/2003 Z. z. žiadosť o priznanie dávky garančného poistenia podáva zamestnanec do 60 dní od vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo odo dňa skončenia pracovnoprávneho vzťahu, tak prvostupňový orgán vedený snahou uspokojiť v aktuálnom čase aj neskoro prihlásené (13. septembra 2013, t. j. po uplynutí uvedenej 60-dňovej lehoty) tie pracovnoprávne nároky zamestnanca, ktoré neuspokojuje jeho platobne neschopný zamestnávateľ.

6. Na základe údajov z výpisu z obchodného registra žalovaná vyslovila záver, že je zrejmé, že žalobca ako predseda predstavenstva (od 03. júla 2000) a výkonný riaditeľ svojho zamestnávateľa mal priame informácie o jeho hospodárskej a finančnej situácii a mal priamy vplyv na hospodárky chod uvedenej spoločnosti.

Z ustanovenia článku 12 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/94/ES z 22. októbra 2008 o ochrane zamestnancov pri platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (ďalej na účely rozsudku len „Smernica č. 2008/94“) pre žalovanú vyplýva možnosť odmietnutia alebo obmedzenia uspokojovania nárokov zamestnancov, ktorí mali výrazný vplyv na chod/riadenie spoločnosti.

Podľa článku 12 písm. c) Smernice č. 2008/94 táto smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov odmietnuť alebo znížiť zodpovednosť uvedenú v článku 3 lebo povinnosť ručenia uvedenú v článku 7 v prípadoch, keď zamestnanec sám alebo spolu so svojimi blízkymi príbuznými bol vlastníkom podstatnej časti podniku alebo podnikateľskej činnosti zamestnávateľa a mal výrazný vplyv na jeho činnosti.

7. Podľa žalovanej žalobca bez akýchkoľvek pochybností bol osobou s výrazným vplyvom na chod/riadenie spoločnosti, pretože ako predseda predstavenstva (od 03. júla 2000) a výkonný riaditeľ

svojho zamestnávateľa bol oprávnený vykonávať všetky právne úkony v mene tejto spoločnosti. Taktiež ako štatutárny orgán mal, resp. pri zachovaní odbornej starostlivosti mal mať všetky informácie potrebné na posúdenie finančnej a hospodárskej situácie spoločnosti.

S prihliadnutím na Prílohu č. 5 k zák. č. 461/2003 Z. z., na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie o nepriamej a priamej aplikácii smernice (napr. sp. zn. C-30/10 z 10. februára 2011), na možnosť aplikácie čl. 12 písm. b) Smernice č. 2008/94 s účinnosťou od 1. januára 2014 ako aj na prijaté zmeny príslušných ustanovení zák. č. 461/2003 Z. z. týkajúce sa vylúčenia špecificky vymedzených osôb v pozícii štatutárneho orgánu z okruhu zamestnancov na účely garančného poistenia sa žalovaná stotožnila so závermi prvostupňového orgánu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

8. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal na Krajský súd v Nitre žalobu z 20.01.2014.

9. Krajský súd v Nitre ako súd prvého stupňa preskúmal na pojednávaní napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu podľa § 247 ods. 1 a nasl. O.s.p., pričom dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto toto rozhodnutie podľa 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

10. Pri svojom zrušujúcom rozsudku s odkazom na § 2, § 4 ods. 4, § 12 ods. 1 a 2, § 18 ods. 1 a 3, § 102 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z. z. krajský súd pripustil, že čl. 12 Smernice č. 2008/94 umožňuje členským štátom Európskej únie prijať tam vymedzené opatrenia, avšak táto smernica bola prevzatá do našej právnej úpravy od 01.01.2011 (viď príloha č. 5).

Prijatie tejto smernice sa v tom čase úplne nepremietlo do vyššie citovaného zákona v tom zmysle, aby boli obmedzené nároky na dávku garančného poistenia u tých zamestnancov, ktorí sú zároveň štatutárnymi orgánmi zamestnávateľa a majú i účasť na majetku zamestnávateľa. Takáto úprava sa vykonala až prijatím zák. č. 338/2013 Z. z. (viď čl. I, bod 6.) s účinnosťou od 01.01.2014, ktorý zmenil v uvedenom duchu ustanovenie § 4 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. v tom duchu, že od uvedeného dátumu vylúčil z okruhu zamestnancov na účely garančného poistenia osoby, ktoré sú zodpovedné za plnenie povinností zamestnávateľa v sociálnom poistení (štatutárny orgán zamestnávateľa, ktorý má najmenej 50 % účasť na majetku zamestnávateľa).

Podľa § 4 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 01.01.2014 zamestnanec na účely garančného poistenia je fyzická osoba v právnom vzťahu zakladajúcom zamestnávateľovi garančné poistenie.

Podľa § 4 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom po 01.01.2014 zamestnanec na účely garančného poistenia je fyzická osoba v právnom vzťahu zakladajúcom zamestnávateľovi garančné poistenie, okrem zamestnanca, ktorý je štatutárnym orgánom zamestnávateľa a má najmenej 50% účasť na majetku zamestnávateľa alebo členom štatutárneho orgánu zamestnávateľa a má najmenej 50% účasť na majetku zamestnávateľa.

11. Z vyššie uvedeného potom krajskému súdu vyplynulo, že naša vnútroštátna právna úprava až do 01.01.2014 neumožňovala vylúčiť zamestnancov zamestnávateľa, ktorí boli zároveň jeho štatutárnymi zástupcami a mali účasť na jeho majetku z uplatňovania nároku na dávku garančného poistenia, pričom takýto postup nebol možný ani s odvolaním sa na Smernicu č. 2008/94.

Tiež sa krajský súd vyjadril k doktrínam práva EÚ o právnych účinkoch smernice k členským štátom.

III.

Odvolanie žalovanej/stanoviská

A)

12. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 24.06.2014 (č. l. 64) proti rozsudku krajského súdu žalovaná uviedla nasledujúce odvolacie námietky, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky zhrnul nasledovne:

- žalobca mal v zmysle ustanovenia čl. 12 písm. c) Smernice č. 2008/94 priamy vplyv na chod spoločnosti,
- postup žalovanej sa pri posudzovaní prípadu žalobcu vôbec neopieral o priamu aplikáciu netransponovanej smernice, ale o jej nepriamu aplikáciu,
- obdobné bolo potvrdené aj v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-30/10 z 10. februára 2011 (Lotta Andersson v. Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten),
- zamestnávateľ žalobcu dlhuje žalovanej na poistnom celkom 75.722,20 €,
- žalobca ako dlhoročný predseda predstavenstva, oprávnený samostatne konať v mene spoločnosti, a taktiež ako dlhoročný výkonný riaditeľ spoločnosti, nesporne vystupuje súčasne v pozícii zamestnávateľa, ktorý sám sebe ako zamestnancovi neuspokojoval nároky,
- s poukázaním na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (najmä rozsudok vo veci C-106/89 z 13. novembra 1990, sp. zn. C-321/05 z 05. júla 2007 ako aj vo veci C-268/06 z 15. apríla 2008) je možné aplikovať dôsledky špecifického postavenia žalobcu vo vzťahu k jeho nároku na dávku garančného poistenia prostredníctvom euro-konformného výkladu príslušných existujúcich ustanovení zák. č. 461/2003 Z. z.,
- konanie žalobcu, kedy jeho žiadosť o poskytnutie dávky garančného poistenia bola prvostupňovému orgánu doručená po uplynutí zákonom stanovenej 60-dňovej lehoty, je ďalšou z okolností, ktoré spochybňujú opodstatnenosť jeho nároku na dávku garančného poistenia,
- krajský súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k argumentácii žalovanej týkajúcej sa nedodržania postupov vyžadovaných v zmysle ustanovení § 44 ods. 1 a § 74 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 7/2005 Z. z.“) a taktiež k § 234 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z.,
- v prípade žalobcu došlo k súbežnému potvrdzovaniu neuspokojených nárokov žalobcu ako zamestnanca tou istou fyzickou osobou v pozícii žalobcu ako zamestnávateľa. a súčasne ustanoveným správcom, čo odporuje podľa žalovanej ustanoveniam zák. č. 7/2005 Z. z. a zák. č. 461/2003 Z. z.

13. Ďalej uviedla, že odvolacím dôvodom pri rozsudku krajského súdu vychádza z ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

14. Záverom žalovaná navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zmenil tak, že žalobu zamietne.

B)

15. Z vyjadrenia žalobcu (č. l. 69) zo dňa 30.07.2014 vyplýva, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ďalej sa v odvolaní žalobca zameril na analýzu výkladu čl. 12 písm. d) Smernice 2008/94, antidiskriminačné kritériá a ich vplyv na prejednávanú vec. Tiež sa vyjadril k možnosti aplikácie § 184 ods. 6 zák. č. 461/2003 Z. z. a možnosti, či márnym uplynutím zákonnej lehoty nárok na dávku garančného poistenia zanikol.

16. Záverom žalobca navrhol, aby odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovanú na úhradu trov odvolacieho konania vo vyčíslennej sume 167,78 €.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil z iných dôvodov, ako bude uvedené nižšie.

18. Najvyšší súd sa sčasti stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania žalovanej ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či metodológia výkladu, resp. voľba príslušnej výkladovej metódy použitá krajským súdom na hľadanie obsahu dvoch právnych ustanovení bola súladná pri euro-konformnom výklade s úlohou výkonu súdnej moci alebo nie.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

19. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa podstatne odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

20. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa v svojom odôvodnení zaoberal výkladom ustanovenia v dvoch časovo rôznych zneniach. Žalovaná oproti tomu argumentovala tým, že napriek legislatívnemu stavu v čase rozhodovania, nepriamo aplikovala príslušné ustanovenia Smernice č. 2008/94, a to najmä jej čl. 12 písm. c).

Podľa čl. 12 Smernice č. 2008/94 táto smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov:

- a) prijímať nevyhnutné opatrenia, aby sa predišlo zneužívaniu;
- b) odmietnuť alebo obmedziť zodpovednosť uvedenú v článku 3 alebo záručnú povinnosť uvedenú v článku 7, ak sa ukáže, že plnenie tejto povinnosti nie je opodstatnené vzhľadom na existenciu osobitých väzieb medzi zamestnancom a zamestnávateľom a spoločných záujmov vedúcich ku kolúzii medzi nimi;
- c) odmietnuť alebo znížiť zodpovednosť uvedenú v článku 3 alebo povinnosť ručenia uvedenú v článku 7 v prípadoch, keď zamestnanec sám alebo spolu so svojimi blízkymi príbuznými bol vlastníkom podstatnej časti podniku alebo podnikateľskej činnosti zamestnávateľa a mal výrazný vplyv na jeho činnosti.

21. V súvislosti s hore uvedenou nutnosťou zaoberať sa výkladom ustanovenia v dvoch časovo rôznych zneniach Najvyšší súd musí zdôrazniť, že vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchýliť

iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd aj v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným konajúcim senátom v obdobnej veci, a to prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 11. decembra 2015 sp. zn. 1Sžso/56/2014, podľa ktorého (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu):

„Najvyšší súd k tejto argumentácii žalovanej uvádza, že v zmysle čl. 7 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky je možné uprednostniť právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie pred zákonmi Slovenskej republiky. Avšak pre aplikáciu ustanovenia smernice Európskej únie je nutné naplniť podmienky jej priameho účinku stanovenej v konštantnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, čo je však s prihliadnutím na výkladový monopol Súdneho dvora Európskej únie v priamom rozpore s argumentáciou žalovanej o možnosti vnútroštátneho orgánu členského štátu vykonať „nepriamu aplikáciu transponovanej smernice“.

Nepriamou aplikáciou smernice je možno za určitých okolností prekonať „medzery vo vnútroštátnom práve“, avšak tento výkladový prístup v prejednávanej veci neprichádza do úvahy, nakoľko z textu čl. 12 Smernice č. 2008/93 jednoznačne vyplýva, že ponecháva na členskom štáte možnosť a neukladá mu povinnosť, či do svojho právneho poriadku zapracuje alebo nezapracuje navrhnutú úpravu. Nakoľko Slovenská republika túto možnosť využila až s účinnosťou od 01.01.2014, výklad, ktorý predkladá žalovaná, je preto neprípustný.“

22. Na uvedenom právnom základe sa Najvyšší súd stotožnil so zrušovacím dôvodom krajského súdu.

V.

23. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na námietky žalovanej, Najvyšší súd postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

24. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov tohto konania vzniklo.

25. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 30. júla 2014 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. vyčíslil a Najvyšší súd uznal:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. podanie vyjadrenia (14) 1 úkon práv. pomoci 61,87 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 8,04 €

1.1.1.2. daň z pridanej hodnoty (20%)

tzn. v celkovej sume : 83,88 €

26. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu

priznanú náhradu trov.

Požadovanú náhradu za úkon označený právnym zástupcom ako „prevzatie a príprava zastúpenia v odvolacom konaní“ Najvyšší súd neuznal, lebo by potom musel negovať prvotný úkon právneho zastúpenia, ktorý je v zmysle § 13a ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z. všeobecne označený ako „prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom“. Bolo teda povinnosťou právneho zástupcu potom konajúcemu súdu objasniť, na čom právne zakladá svoj nárok na priznanie svojho ďalšieho pripravenia na prebiehajúce konanie, čo však neučinil.

27. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).